Ч. 6. Чернівці, вівторок 21 (9.) січня 1896. Рочник XII.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . 1 „ — „
для заграниці 20 рублів або 40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:
щодня кромі неділь і руских сьвят.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всї дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

З галицкого сойму.

На девятім засїданю з дня 17-го с. м. промавляв по відчитаню петициї др. Ольпіньский в справі петициї загальної лїчницї у Львові о одноразовий надзвичайний додаток на адаптацию салї операцийної і справлене приладів. Предложене правительства в справі конкуренциї церковної передано комісиї адміністрацийній. — Пос. Заячківский мотивував своє внесене в справі улекшеня біднїйшим верствам суспільности користаня зі шкіл середних. Бесїдник домагав ся, щоби оплату шкільну в школах середних зменьшено до половини теперішної; щоби не змінювано так часто книжок шкільних і щоби ношенє мундурів шкільних не було примусове.—Внесенє передано комісиї шкільній. — Пос. Остапчук мотивував своє внесенє в справі зміни §. 30. ординациї виборчої до сойму і жадав, щоби до першого уступу сего параґрафу були додані слова: „Кождому правиборцеви лишає ся до волї, чи має голосувати устно, чи карткою“. Внесенє передано комісиї адміністрацийній. — В справі внесеня пос. Меруновича о дїяльности рад повітових предложила комісия громадска слїдуюче внесенє: Поручає ся видїлови краєвому, щоби чинно і як найревнїйше підпирав дїяльність репрезентаций повітових в справах економічних їх повіту. — Внесенє ухвалено.

В справі гірничій ухвалено: Завізвати правительство, щоби копальням нафти і воску земного доставляло відповідних доворців і управителїв робіт та щоби причинило ся до зорґанізованя низших шкіл гірничих; поручено видїлови краєвому перевести з правительством переговори в справі розслїдів наукових і зменьшеня нещасливих випадків в копальнях воску земного; завізвати правительство, щоби спинило привіз кавказкого фальсифікату нафтового.

На внесенє комісиї господарства краєвого ухвалено: отворити видїлови краєвому кредиту до 5.000 зр. на кошти для проб і досвідів в нищеню мишей польних; поручено видїлови вистарати ся від правительства о запомогу в тїй цїли бодай до висоти 5.000 зр.; поручено видїлови краєвому приготовити потрібні материяли до закона о примусовім нищеню мишей.

На внесенє тої-ж самої комісиї ухвалено: знести ухвалу з падолиста 1890 р., котрою установлено референта для справ рільничих при видїлї краєвім, а збільшити етат урядників концептових при видїлї краєвім о три посади фахово-рільничі з ранґами і поборами: секретаря, віцесекретаря і концепіста. Наконець уповажнено видїл краєвий до отвореня в 1896 р. 23 округів санїтарних.

При кінци засїдань поставили пос. Стила і товариші внесенє, щоби сойм завізвав правительство до як найскоршого знесеня малої льотериї.

На десятім засїданю з дня 20-го с. м. мотивував пос. Стила своє внесенє в справі знесеня чисельної льотериї. Внесенє відослано до адміністрацийної комісиї. Удїлено концесиї до побираня митових оплат трем радам повітовим. Ухвалено в другім і третім читаню змінений статут міста Львова. Буджетова комісия згодила ся на предложенє видїлу краєвого в справі обнятя аптики при львівскім шпиталї в заряд краю з днем 1-го січня с. р. і щоби аптикареви плачено пенсиї 800 зр., додаток на мешканє 200 зр. і пятилїтні додатки по 100 зр. Пос. Окуневский спитав, чому віддалено двох функционарів аптики, котрі зложили вже 12 взглядно 4 роки, на що відповів член видїлу Гошард, що помимо заборони давано лїки до дому. Принято внесенє буджетової комісиї, щоби затягнути позичку 100.000 зр. і добудовати одно крило до будинку жандармериї у Львові. Правнича комісия складала справозданє в справі отвореня повітового суду в Тартакові. Ухвалено відобрати краєвому фондови право побирати мито на мостї в Щавници, вкінци полагоджено поменьші справи. При справозданю петицийної комісиї з петициї маґістрів фармациї, що були заняті в аптицї львівского шпиталю, о винагороду страти, підпирали то жаданє пос. Бернадзіковский і др. Окуневский. Ухвалено внесенє комісиї, щоби ту петицию відступити видїлови краєвому до полагодженя.

Праса супротив декляраций п. Барв'ньского.

(З „Правди“.)

(Конець.)

Розсердив ся п. К. домаганєм руских послів що-до полагодженя рускої справи на основі повної рівноправности, jakby ono nie istniało і добачає суперечність в тім між деклярацию п. Б-го, а тим, що в *Правдї* п. Б-ий перед роком вичисляв придбаня національні і культурні Русинів і наводить голос якогось полїтика, що Поляки в Росиї вельми були-б раді, коли-б мали се, що мають Русини в Галичинї.

5 **АНҐІЛЬ ХРАНИТЕЛЬ.**

Повість

ЮРІЯ ФЕДЬКОВИЧА.

—о—

(Конець)

VIII.

І справдї був той Андрій пустий та збиточливий, неначе той хлопець. Жура? горе? клопіт? — того він і не знав на сьвітї, що то оно таке! Мама му вмерла, хата му згоріла, а він собі з того було фрашкує!... Да що? каже. Я з мамов у гріб не ляжу, а доки ялицї у лїсї родя, то й хата буде, чорт не видїв! — До пів року стояла і хата в його на подвірю, уся на помостї, тесана, що скажу — твій терем! — він і регочеть ся! — А що, каже, я хиба не казав, що чорт ялицї не вигордував ще, сяка та така йому дуля під ніс!—Такі то усї ті Гуцули! Бо батько його зайшов до нас з далека, з гір, а його хлопчиком малим привів.

Раз, доки ще мене не остригли, були ми на базари. Андрій гуляє, аж розносить ся. Я стою з боку та дивю ся, бо я з роду не гуляю. А тут і мій вуйко Ґаврил на базари, трохи понапилий. Так зараз до Онуфрія і прискіпавсь!... О я, каже, ще й сорочку отту з тебе здру, лиш не заплати менї довг, що твій старий у мене наробив! — „Змилуйтесь, вуєчку, каже Онуфрій (як то він уже був благонький з себе), таже як люди докажуть, що батько мій вам що винен, так я в сей час вам довг подам, лиш не нападайте мене межи людьми без суду, без права!“

Що там? що? — питає Андрій. прискакуючи. — А ти, стара котюго, ще не доста наївесь ся людскої працї, та ще хочеш і тих двох сиріт гірше осиротити, як они є? Абих знав, що кріміналами розіпрію, а тебе так нагодую ще людської працї, що дїтько з тебе борзо бордюг зробить, не бійсь! — А вон тобі відси!

Нїколи було що робити, забравєсь мій вуйко, а я прихожу до Андрія.

— Спасибі, братчику, що хоть ти за нами вступив ся!

— Хиба я твого дякуваня потребую, крикне Андрій. Від таких паничів, як ти, менї дякуванє тілько значить, що та слина!

— Який я це панич?

— О такий панич, що лиш чортови і собі живеш, а другим не питаєш. Да сякий-такий і вдавить ся твоїми грішми, нинї завтра! Я, що маю кому казати, то в папір не завиваю. А коби менї не Онуфрій, то я би ще ті причинї і рад, аби одна чортова мошенка з другої шкіру здерла, а це твій вуйко з тебе! — Коли тобі мої речі невдатні, то позивай мене! — а ні, то можемо і на топірцї спрубуватись! — Отакий то був цей Андрій, отакий і увійшов до мене.

— А що брате Семене? май подужав?

— Подужав, братчику! — О, брате мій Андрію!...

— Або що таке?

— Ручку менї дай! — О, чи я варта того, аби ти на мене такий добрий був?...

— А ти від коли так умяк, неначе лїварник? Я би гадав, що ти у війську, а ще за тілько рік, гірш закаменів як був.

— О, брате любий!... біда та нужда чоловіка уговтують!... Да я не був і такий камінний, як другим здававсь! — Я лиш хотїв як другі люди бути, а не подумав, що другі люди можуть і котюжі души в собі носити!...

— Усї?

— О, сохрани Боже! є і ангелські души в людех, а найпаче в таких, що чоловік би не надїявсь!.. От як би і в тебе, брате!...

— А знов?! — грімнув Андрій. Я хиба не кажу, що з цего молебень зробивєсь?! — Да я не прийшов, аби ти менї богомолив, а прийшов тобі казати, що тебе сегодня до себе беру, аж доки зовсїм не подужаєш. Я гадав і давно це зробити — так ті прианахтемські дохторі не позволяли. Казали, що аж нинї. — Тебе мої сестри лїпше доверати муть, як ось дитина. Тай і ти, Васильку, підеш з бадїчком! А відтак — тобі зо всїм не буде так сумно в мене, як тут в дома, де тобі брат та неня в одно на гадцї муся бути, в одно неначе оперед очий стояти! — Я тобі хозяйство доверати му як і доси!

— О, брате мій Андрію! брате мій добрий! а я тебе так кривдив!...

— Ще одно таке слово, а. . . О, я не дурно кажу, що ти ще будеш битий від мене! Анї чичирк менї більше про тее, що було! А де, Васильку, бадїччина соломянка? Я його проведу до нас, у пасїку, там уже постелено! — А Парасочка таких тобі вже файних ягідок

Ідучи таким розумованем, треба сказати, що Українці в Росиї були-б раді, коли-б мали сї права, які мають російскі Поляки (нпр. видавати своєю мовою часописи, наукові виданя і т. и.), а індийскі парияси були-б щасливі, коли-б мали права Українців! Що-ж се за арґумент?! Що *Правда* вичисляла перед роком придбаня національні і культурні Русинів, се ще не суперечить зовсїм деклярациї п. Барвіньского і домаганю повної рівноправности, якої таки ще нема і мабуть не так скоро і буде. Се лише доказ, що п. Б-ий і *Правда* уміють оцінити сї придбаня і бажають ними користувати ся для національно-культурного розвитку руского народу. А чи-ж можна се вважати lapsus-ом, або karygodnym żartem, коли говорить ся про покривдженя руского народу, коли праса руска і посли домагають ся дальшого розширеня і переведеня повної рівноправности? Таж сам п. К. каже „pragnęliby mieć odrazu wszystko“, отже сим признає, що Русини не мають всего, що нема ще повної рівноправности! І сего нїхто обєктивний заперечити не може. В'їзджаючи до столиці краю, бачимо зараз на двірци: Lwów — Lemberg, дальше їдучи C. k. Wyższy sąd krajowy, C. k. krajowa Dyrekcya Skarbu, C. k. Namiestnictwo, C. k. Poczta i Telegraf — k. k. Post u. Telegraphen-Anstalt, і т. д. аж в однїй улиці находимо C. k. Starostwo — Ц. к. Староство! Се зверхні ознаки, а коли глянемо глибше, то й там не багато лїпше, хоч сего ми нїколи не перечили, а навпаки зазначували і те саме висловлював і в своїх парляментарних промовах п. Б-ий, що за останних пять лїт зроблено багато в тім напрямі. Хто не стоїть на становищі полїтики XVII. в., сей мусить признати, що домагати ся розширеня рівноправности, помноженя і збільшеня засобів до національно-культурного розвитку руского народу не єсть jątrzenie і borba, що полагодженє сих потреб лежить в інтересї не тілько Русинів, але в інтересї держави, що се єсть найвисша воля Корони. Мабуть п. К має иньші від п. Б-го погляди про управненє і спосібности руского народу, коли для заспокоєня цитував слова якогось конґресового полїтика, однак помиляє ся вельми. Руский нарід, що дав стільки культурних сил Польщі і Московщинї, а при тім при всїх невзгодинах вікових проявив стільки спосібности культурної і доси не загинув, має своє послаництво серед громади культурних народів европейских, а іменно єсть се постулятом в інтересї австрийскої ідеї державної, дати як найширші засоби до повного розвитку руского народу.

Коли-ж п. К. до оцінки з свого становища деклярациї п. Барвіньского причепив також nierozważny artykuł *Правди*, про доцентуру Д-ра Долиньского, то мусимо й на се тут хоч кількома словами відповісти.

П. К. каже, що w uniwersytecie rozstrzygają i rozstrzygać powinny wyłącznie względy naukowe — і ми з сим не тільки згоджуємо ся, але лише того домагаємо ся. Ми зовсїм не хочемо wnosić tam polityki, gdzie jej być nie powinno, анї не домагаєм ся ustępstw na korzyść polityki. Однак п. К. очивидно з інспірациї унїверситетскої перехопив ся, коли до Д-ра Зобкова відносить засаду, що uniwersytet musi odsuwać od siebie ludzi, którzy mimo wszelkich kwalifikacyj naukowych są przeważnie politykami i to często niebezpiecznymi. Тим часом Др. Зобків зовсїм не був і не є полїтиком, а тим меньше полїтиком небезпечним, позаяк студия кінчив в унїверситетї віденьскім, працював в науці у Віднї і Берлинї і довший час остає в службі урядовій в Боснії, отже з полїтикою не мав і не має нїякого дїла! Тимчасом поступованє виділу правничого сьвідчить як раз, що стає не на тім становищі як треба, позаяк помимо contra-votum проф. Стебельского (див. в горі замітки до спростованя декана Старжиньского) представляє Д-ра Долиньского на доцента і велить єму оповіщувати виклади рускі, хоч про се в мінїстерскім рішеню нема згадки.

П. К. в своїх докорах підносить також справу габілїтациї Д-ра Третяка, не подавши вірно і автентично наших виводів і питає, gdzież tu miara, rozwaga i prawda w tej Prawdzie? і каже, що zanadto tego politykowania zawsze i wszędzie i tej o ozyc i quand même w polityce dla szukania gruntu! Відсилаємо отже п. К., щоби ще раз прочитав нашу замітку про Д-ра Третяка, де зроблено закид неформальности, позаяк при габілїтациї єго на доцента рускої мови і лїтератури не було фахового професора того-ж предмету і наведено лєґальне поступованє черновецкого унїверситету, яке апробував в своїм спростованю навіть п. Старжиньский. Отже ми там не виступаємо проти наукової спосібности Д-ра Третяка, а проти неформальности габілїтациї і сему закидови нашому не зможе і п. К. відмовити miary, rozwagi i prawdy! Ми бажаємо і вимагаємо, щоби львівский унїверситет не присвоював собі якоїсь культуртреґерскої місиї супротив Русинів, яка снує ся в голові деяких професорів, і нїчого більше не хочемо як строгої обєктивности, справедливости і строгого наукової оцінки руских кандидатів до доцентур, а справу доцентури для руских викладів Д-ра Долиньского уважало навіть шість професорів сего унїверситету невідповідною — нїчого отже дивного, що руска суспільність уважає таке полагодженє сеї справи провокациєю Нехай Др. Долиньский przynosi zaszczyt польскій катедрі, коли се по думці виділу правничого і п. К. така знаменита сила, що може навіть лїпше викладати як пок. Др. Огоновский. Отже чи се не єсть jątrzenie непотрібне, викликуване „borby“, якої ми зовсїм не бажаємо, над сим зволить п. К. спокійно задумати ся.

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 21. січня 1896. р.

Іспити приватистів при гр. пр. висшій реальній школї в Чернівцях відбудуть ся в днях 28-го і 29-го е. м.

Громадскі податки на Буковині, котрі, як звістно, примінені до кождочасних потреб поодиноких громад, досягають у нас пересічно високости 70 процентів. Найбільші громадскі податки має громада Садаґура, котре побирає 100-процентову акцизу від мяса. Найменьше, бо лиш 51 процент, громадского податку платить громада Хлївешти. В 37 громадах виносить громадский податок 75 процент, в 10 громадах 70 процент, а решта громад платить 55 до 68 процентів громадского податку.

Два селяни з Брязи, руского села в кімполюнґскім повітї, нарікають у письмі до нас на свого панотця Приліча, бувшого шваба з Люїзенталя а тепер Волоха. Він має бути factotum в громадї, все має у своїх руках. Богачем став, кільканайцять дїтий вивінував, та ще не шанує громади, котра як була так хоче остати ся р у с к о ю громадою. Видав був доньку за о. Грибовского: а тот мав комісаря кревного в Кімполюнґу — і они гай! робити село Брязу волоским. Був учитель у Брязї, вигнали єго — і цїлий рік не було науки. Аж тепер знов настав у Брязї учитель-Русин і громада з него рада. Лише боять ся селяни, що хтось знов готов „склепати брехню“, аби Русина-учителя з Брязи забрати. (Ми дуже раді, що Русини в Брязї, де довкола Волохи, так о своє тремтять і дбають! Чужого не цурайте ся, але свого учіть ся!)

Конкурс „Зорі“. Редакция „Зорі“ розписує слїдуючий конкурс: „Щоби розбудити живійший рух поміж нашими письменниками, часопись „Зоря“ розписує конкурс на повісти, оповіданя, новелї, розправи наукові і т. п. Кожда праця має складатись менче-більше з 3000—4000 віршів друку. До оцінки праць буде визначена окрема комісия. Праця узнала за першу, одержить пре-

---

назберала!... біжи Васильку! біжи синку боржі за кресанєв!

— Ще одно, брате Андрію! — да ти знов гнївати ся меш?

— Ще цей один раз нї! — Кажи!

— То жандар посилав дохторів до мене?

— Або хто би другий? — я би був і не допитавсь до їх, дуля матери їм під ніс! — Я би був закликав яку бабу, а та би була тебе синим каменем та лабуштаном вилїчила на один бік не бійсь! — А знають прианахтемські Нїмці добре лїчити, чорт їх не взяв! — бо як ти в горячці лежав та по стїнах дравсь, то я би був за твоє житє і скруток тїтїню не дав, не то що!

— А сеґельбу*) ти за мене відробив? — О, не сердь ся бо знов, братчику! — таже ти казав, що не сердити меш ся!

— Сеґельбу? — За панїматков отченаш гладкий, коли Тоній робітників до мене наймив! Де це я би був і єам потрафив — так гроший у мене не було, чорт їх хапає!

— Таже мої гроші були?

— Ти дурень! хиба я знаю, що то за гроші були, тай що? — Они не скисли, отам у клїти в скрини! — а менї руки, славити Старого, не відпали, що там трохи у лїсї попорубав.

— А той жандар, братчику, відки він? хто він?

— Хиба я єму на родинах був, аби я знав, відки він тай хто він? — тілько знаю, що шкода го, аби Нїмцем був, бо єму хоть сегодня не сором Гуцулом бути! — Але ходїм до нас! — час минає, а Василь аж цївкає вже ягід! Ходїм Васильо!

От і пішли ми поволеньки. А анґіль хранитель пішов з нами!

IX.

Прийшов і праздник сьвятого Івана зїльского, у нас праздник великий, веселий! І менї весело, бо я вже здоровий, уже і сестри дома, уже і в дому і на обійстю лад, лани, левади, сад, неначе у раю красують ся, а я сижу собі з Андрієм у садку та ґонтимо дещо, звичайно як два побратими любі, що в них одна душа, одно серце. Аж тут Андрій нараз такий однословний став, неначе зажурив ся.

— А це що тобі, братчику Андрію? чи лиш не занедужав, не дай Боже?

— Чортової мами син менї і занедужав, да щось менї на серци лежить, неначе панський чобіт, сто дуль їм під ніс, панам отце!

— А чоботом тим об землю не можна? А відтак побратимови висповідатись, що таке за хиря?

— Що за хиря? — велика хиря, чорт матери єї в ню! — люба, братчику!

— Так що-ж? коли люба приступила, так і женитись!

— Хиба би ти за мене твою Олену дав?

Я видививсь на його неначе на божевільного.

— Олену? — кажу

— Хиба уха заступило?

— Не дай Боже! — уха не заступило, але і ти, не може бути, аби таку бідну сироту взяв!

— Таже я єї батька не зарізав, що ти менї сироти під ніс тикаєш! — А про богатство — буде робити, то буде й богатство. Тимчасом мемо обходитись тим, що маємо.

— Олено, а де ти? ходи сюда! — Андрій тебе сватає. Підеш за него?

— Як ви, бадїчку, скажете — то — піду!

— А ти не боїш ся, що бити-му? — таже цїле село каже, що я побійця!

— Та бо я так старати мусь, аби не було за що бити! — А як пусто бити ме, то і в мене не всхли руки!

— Отце в мене дївка! — каже Андрій, та аж схопив ся — за отце я тебе і поцїлюю!

Доки ті двійко цїлювались — я дивлюсь, аж ідуть з далеку два Гуцули, оба як раз чисто та примайно убрані, кресаки в бляхах та в оґальонах з павами, а оба стрижені.

— Андрію, дивись! — а це що за Гуцуляки два ідуть такі пишні? — Матбути до тебе?

— Нї, це не до мене, братчику, я цих не пізнаю! — це матбути з далеку! — у нас не нося такі коротенькі сардаки, та нї з голубими шнурами.

*) Роботу

мію 75 зр., друга 50 зр., третя 25 зр., Ті праці будуть надруковані в „Зорі“: крім сего редакція застерігає собі право друкувати всї тї праці зпоміж надісланих, котрі будуть для „Зорі“ відповідні. Речинець до надсланя творів назначає ся до 1-го н. ст. квітня 1896 р. Пізнїйше прислані твори не можуть уважати ся конкурсовими, хоч можуть бути друковані. Твори треба посилати рекомендовано на адресу: Кость Паньківский, директор Інститут руського товариства педагогічного у Львові, при ул. Театиньскій ч. 19. На кождій праці дає ся знак або число: те саме пише ся і на замкненій коверті, в котрій містить ся імя, прізвище і адреса автора. Коли твори будуть приняті, коверту отворить ся; автори непринятих творів можуть собі відобрати свої праці, вказавши якусь адресу, під котрою має ся твори звернути. Конкурс рішить ся в квітни 1896 р. і результат оголосить ся в „Зорі“ і иньших часописях.“

Складачі в львівских друкарнях вимовили в пятницю м. т. принципалам роботу на 14 днів. Наколи до двох тиждній не наступить згода, почне ся дня 3-го лютого страйк. — Перший страйк з причини нормального цїнника віденьского зачали дня 18-го с. м. складачі в друкарни А. Г. Жупника в Дрогобичи, котрий на з'їздї у Львові цїнник той був приняв, а тепер не хоче після него платити.

Сьвітло Рентґена. Зацікавлене, яке збудив винахід проф. Рентґена з Вірцбурґу, вияснює, чому учені занимають ся тепер так ревно пробами того винаходу. Очивидно старають ся всї ілюстровані часописи дістати в руки таку фотоґрафію, щоби єї помістити як найскорше в своїй часописи. Найскорше удало ся віденьскій часописи „Das interessante Blatt“, котре вже дня 16-го с. м. принесла вдалу фотоґрафію руки системи Рентґена. Кости видко, а мяса не видко. — З Франкфурта доносять, що практичний лікар др. Крафт оголосив у Frankfurter Ztg. статю, в котрій старає ся довести, що проміні Рентґена суть ті самі, що й „од“ Кароля Райхенбаха, котрий винайшов креозот і парафін; цитати з теориї Райхенбаха виказали справдї дивну схожість з висліддами проф. Рентґена.

Розправа карна о шпіґуньство против цивільних спільників засудженого фаєрверкера Граділя, котрий хотів викрасти для Росиї важні військові акти з канцеляриї полку кріпостної артилериї в Кракові, відбула ся в краківскім суді карнім в днях від 13-го до 18-го с. м. В суботу оголошено вирок, котрим засуджено Войтїха Козерского, шевця, підданого російского на рік, а Соломона Штумпфнера, аґента асекурацийного, підданого пруского, на два роки і жінку его Шарльоту на півтора року тяжкої вязниці. Дочку Соломона Штумпфнера увільнено. По відсиджению кари мають всї троє засуджені яко піддані чужих держав раз на все опустити границї австро-угорскої монархії.

Дрібні вісти. Секцийний шеф в міністерстві внутрішних справ Фердинанд бар. Ерб пішов в пенсию і при сій нагоді одержав великий хрест ордеру Франц Йосифа; на его місце іменовано дотеперішного управителя ґенеральної дирекциї державних зелїзниць Ернеста Кербера. — Дня 15-го с. м. вручила депутация гр. кат. духовеньства станїславівскої епархії преосьвященому епископови Юліянови Куіловскому его портрет в дарі. — Загальні збори позичкової каси „Поміч“ в Теребовли відбудуть ся дня 27-го с. м. — Вечерки з танцями устроює „Руска Бесїда“ в Самборі в днях 30-го с. м. і 9-го лютого с. р. — Вечерок з танцями відбуде ся також дня 4-го лютого в Снятині в салї маґістрату.

Папері Артона знайдені. Будапештеньскій поліциї повела ся дуже хитра штука. Повітовий суд департаменту Сен у Франциї удав ся до будапештеньского суду в справі паперів Артона. Оногди відбула ся під проводом міністра внутрішних справ нарада, а по нїй виїхав бурмістр др. Сеф до Карльсбурґу. Дня 18-го с. м. вернув др. Сеф назад до Будапешту і привіз скриню, в котрій сховані дуже компромітуючі папері Артона. Сейчас повідомлено париский суд о сїм результатї пошукувань.

Вечер Sokoła польского в Чернівцях відбуде ся дня 22-го с. м. в сали Czytelni polsk-ої; в проґраму входить також представлене драматичного образу.

Померли в Чернівцях краєвий адвокат др. Яків Фляйшер в 65-ім році житя; — Михайло Калитчук народний учитель в Піддністрянах, бобрецкого повіту, в 33-ім році житя, а 13-ім учительства.

Телеґрами „Буковини“.

—o—

з дня 21. сїчня 1896 р.

Відень. Цїсар гостив вчера пополудни у архикняжої пари Кароля Людвика, котра враз з доньками архикнягинями Марією Анунциятою і Елисаветою виїзджають сегодня вечером на всхід.

Відень. Fremdenblatt довідує ся, що поголоски о відроченю скликаня ради державної суть мильні; рада державна збере ся найдальше дня 10-го лютого.

Відень. На вчерашнім двірскім бали, котрий випав сьвітло, були цїсар, архикнязї, архикнягинї, дипльоматы і міністри. Цїсар говорив з богатьома достойниками.

Відень. Wiener Ztg. оголошує основанє міністерства зелїзниць, котре зачало свою дїяльність дня 19-го с. м., і орґанізаційний статут для адмінїстрациї державних зелїзниць. Ґенеральну інспекцию австрийских зелїзниць і ґенеральну дирекцию державних зелїзниць, котрі доси стояли під управою міністерства торговлї, підряджено міністрови зелїзниць, котрий зарядить потрібне, щоби орґанїзацийний статут увійшов в житє з днем 1-го жовтня с. р.

Трієст. В соймі заявив краєвий маршалок, що внесенє радикального посла Спадонї'ого, щоби італїяньским війскам в Африцї висказати свою симпатию, переходить круг дїланя сойму і длятого не може прийти під нараду. На кінци засїданя, котре треба було задля здекомплетования замкнути, дали ся з ґалєриї чути голоси: „Eviva Баратієрі! Eviva Ґалїяно!“

Львів. Президент міністрів Баденї прибуде дня 27-го с. м. для участи в нарадах галицкого сойму.

Прага. На вчерашних зборах безробітних на стрілецкім острові було 3000 людий; збори були дуже бурливі. По закінченю нарад прийшло до крикливих демонстраций по улицях, головно-ж перед дирекциєю поліциї і маґістратом. Кінна поліция зробила о 1/28 год. вечером порядок. Арештовано 3 людий, між ними сотрудника „Radykaln-их Listy“ Шульца, котрий в процесї омлядиністів був засуджений.

Петербург. Підчас вистави в театрі в Екатеринославі вибух огонь, від котрого згорів увесь будинок; з пожарища винято доси 49 трупів.

— Ох, менї лишенько! таже це один — єй Богу, що це Федір Квітка! — Братчику! Федірку! — о, братчику мій рідний!...

— Годї! — ричить Андрій — а то ще вадушитесь як крілики! — Дуля би такому... а ти, ледїню, відки? — (питаєсь того другого, що з Квітков прийшов) — чи я тебе лиш де не видів, хлопче? Єй Богу, що я такого десь видів, лиш не знаю де! — Чи лиш не в тім прианатемськім Косові, де менї Бойки мій насаджуваний ніж украли, сто дуль би їм під ніс?

— Хиба у В...? — каже Квітка.

— Тай я цего ледїня десь видів — кажу — лиш не можу собі нагадати де?

— Хиба вам позаставляло? — кричить Андрій неначе біснуватий — таже це наш жандар, що тобі дохторів та кат зна що, дулї матери їх...

— Ангелю мій! — кажу, тай йому позашию, а він менї!... братчику ти мій! — золотий ти мій!... Чи це справдї ти, Тонїйку? — О, це ти, сивий мій, ти сам, аж тепер тебе пізнаю!... Да відки ти відразу і в Гуцули запишавсь, соколе ти мій ясний?...

— Хиба я в роду не Гуцул? — коли не віриш, то питайсь ось Федора, бо ми собі з одного села та ще й близькі сусїди, не то що! Так братчику: я Гуцул, з Х. родом, Тонїй менї імя, а Хрестарюк порекло. А коли хочеш знати, чого я прийшов, то тобі ось коротко скажу: прийшов сватати твою сестру Марію. Ти скажеш, аби у єї запитати. А я тобі скажу, що не треба, бо она менї дала слово, лиш коли ти позволиш.

— Марію! — — То ти вже йому слово дала?

— Ох бадїчку, я не хотїла, да він як став з тим топлїнем та з стрілянем!... Видиш, Тоню, це все ти винен, бо я тобі казала... а ти вее...

— Тихо, дївко, тепер уже плач не поможе! Любиш ти цего парубка чи ні?

— І це він винен, бадїчку, бо як став з тими своїми бесїдами та присягами!...

— Але бо я ся тебе питаю, чи любиш чи ні?

— Таже кажи бо, Марію, так як-есь менї казала! чо мавш соромитись? То прецї брат рідний, однако як тато!

— Таже кілько раз буду казати, що.. любю! — ледви промовила бідна дївчина, тай укрилась рукавом.

— Тепер же за те, що ви перед братом таїлись, зараз поцїлюватись! — став Андрій наказувати.

— Не соромись, ні, Марію, поцїлюйтесь! Ти Тонївна, а Тонїй твій! — по Дмитрю весїлля!

— Двох борзо збувсь — жартує Андрій — коби так ще й третьої.

— Семен чей і мене не забуде!? — каже Квітка.

— Та твоя Катречка карooка, то моя?

— Хиба ти її видів?

— Катрю? — Оногди в містї, як ми оба з Тонїєм дещо орудували, а она з Марієв у склепку також крамщину купувала. — Ми вже навіть і говорили з собов, не то що!

— Ох, менї лишенько! — Катре! де ти? — ти з отцим ледїнем говорила?

— То він зо мнов говорив, не я з ним!

— Та що казав?

— Та що казав? — казав, чи я за него піду? а я йому казала, що то не моє дїло, най з вами говорить, бадїчку!

— Добре казала! — каже Андрій. Дуля матери попам, що не позваляють три жінцї нараз тримати, а то я один би зараз всї три узяв, як тут стоя!

— А я би відтак відки мав такі три злі любі та дорогі? Лиш я один дулю маю!

— Чого би дулю, каже Тонїй, коли у мої сестри є дївчина, як та повна зоря в городї. Коли хоч, то она твоя, братчику!

— Руку! На Петра буду у тебе на оборинах!

Ув осени на самого Дмитра, вінчалось у нашї церкві чотири парі а всї чотири щасливі: Тонїй Хрестарюк з Марієв, Андрій Зборовючок з Оленов, Федір Квітка з Катрев, а я, Семен Складанюк, з мойов Одокійков голубков, що де очима гляне, а уеточками усьміхнеть ся, там скрізь барвіночок росте і стократні рожі процвитають!

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛЇТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. **Ватра.** — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Цїна 1 злр.
2. **Квітка.** — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Цїна 30 кр.
3. **Рідний зїльник.** — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Цїна 30 кр.
4. **Левада.** — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Цїна 25 кр.
5. **Рідна стріха.** — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Цїна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. **Твори Василя Чайченка.** — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Цїна 80 кр.
7. **Твори Василя Чайченка.** Том II. (Сонячний проминь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Цїна 60 кр.
8. **Твори Василя Чайченка.** Том III. (На розпутті) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Цїна 80 кр.

III. ПОВІСТИ, РОМАНИ, ХРОНЇКИ І ОПОВІДАНЯ.

10. **Навіжена,** пов. Нечуя-Левіцкого. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Цїна 20 кр.
11. **Поміж ворогами,** пов. Нечуя-Левіцкого. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Цїна 40 кр.
12. **За громаду,** хрон. К. Т. Подоленка — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Цїна 20 кр.
13. **Художник,** пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. **Між народ,** пов. М. Школиченка. — У Львові 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Цїна 20 кр.
15. **Хо,** казка Михайла Коцюбиньского — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. **Облога Буши,** пов. Мих. Старицкого. — У Львові, 1894 р. (кінчить ся друковати).
17. **Грішники,** роман хронїка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Цїна 50 кр.
18. **Пани й люди,** повість Володимира Левенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Цїна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. **Лимерівна,** в 5 діях Панаса Мирного — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Цїна 20 кр.
20. **Титарівна,** в 5 діях Марка Кропивницкого. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Цїна 20 кр.
21. **В темряві.** в 5 діях Мих. Старицкого — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Цїна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛЇТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. **Руский правотар домовий.** Том. I. [Закон цивільний]. — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. вел. 8°. Цїна 2 злр. 50 кр.
23. **Угорска Русь,** еї розвій і теперішний стан. — у Львові, 1887 р. 30 стор. вел. 8°. Цїна 15 кр.
24. **Юрий Коссован,** проба критичного розбору автобіоґ. его повістий і житеписи нап. Олек. Колесса, — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Цїна 30 кр.
25. **Остатні романи Г. Сїнкевича** Два відчити М. Грушівского — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
9. **Твори Карпенка Карого.** (Мартин Боруля. Сто тисяч. Безталанна. Що було, те мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).

Всї повисші твори можна набути в Книгарнї Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарнї Ставропигійській.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ кромі неділь і сьвят. Доси, як звістно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕНЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ" ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ" в 1896 році виносить на цїлий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Кромі того без нїякої доплати одержать наші читателї в протягу 1896 року як о премію

ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тілько урядимо власну друкарню, що наступить **в лютім 1896 року.**

Відтак, умовившись з книгарнею товариства ім. Шевченка у Львові, подаємо нашим впв. передплатникам нагоду до купна руских книжок

по значно зниженій цїнї.

А іменно о 33 проц. знижаємо цїну на сї книжки (в скобках подана книгарска цїна):

Івана Нечуя Левіцкого: Над чорним морем повість 90 кр., Кайдашева сїмя повість 50 кр., Поміж ворогами повість 50 кр.

Вас. Чайченка: Твори том I. 80 кр., т. II. 60 кр., т. III. 80 кр.; Під хмарним небом — поезиї ч. I. 1 зр., Книга казок поезиї ч. II. 60 кр., Книга байок 50 кр.

Троф. Зїньківского: Твори ч. I. і II. по 1 зр.
Степ. Руданьского: Твори ч. I. 40 кр.
П. Кулїша: Хуторна поезия 50 кр.
Дрозда: В гостях добре, дома лїпше, оповіданє 50 кр.
Ник. Устияновича: Повісти 85 кр.
Ник. Гоголя: Вечерницї 10 кр.
Евг. Гребінки: Чайковский, повість 70 кр.
К. Т. Подоленка: За громаду, хронїка 20 кр.
Г. Данилевского: Збіґцї з Новоросиї, повість 1 зр.
М. Школиченка: Між народ, повість 20 кр.
Ґерстекера: Розбишаки на рiцї Місісіпі 80 кр.
О. Кенана: Сибір т. 1. і 2. — 1 зр. 20 кр.
О. Партицкого: Історня старинна Галичини 3 зр.
Д-ра Костя Левіцкого: Нїмецко-руский словар правничий 3 зр. 50 кр.
І. Баштового: Україньство на лїтературних позвах з Московщиною 50 кр.
Байди: Переклад Одисеї т. I. і II. 2 зр. 20 кр.
Два образи олїйні: Гуцул і Гуцулка по 50 кр.

Ми подали при книжках книгарску цїну; для предплатників „Буковини" они коштують о третину таньше.

Відтак передплатники „Буковини" можуть о 25 проц. дешевше, як в книгарнї, закупити собі книжки про **історию Руси.**

Стефана Качали: Коротка історня Руси	1.00
Миколи Костомарова Руска історня в житеписах 3 томи .	1·00
Історичні моноґрафії т. I.	2·00
Богдан Хмельницкий т. I, II, III, IV.	6·40
Гетьм. Ів. Виговского і Юр. Хмельницкого . .	1·60
Гетьмановanє Брюховецкого	1·25
Гетмановanє Дамяна Многогрішного	1·25
Гетмановanє Самійловича	1·25
В. Антоновича і Д. Іловайского: Історня велик. Князївства литов.	1·60
Д. Іловайского: Княжий період до Володимира Мономаха ч. 1.	1·60
Княжий період до Данила Галицкого ч. 2. . . .	1·80
Смирнова, Дашкевича, Шараневича: Моноґрафії до істор. Гал. Руси	1·50

Замісць 22 зр. 15 кр. ті книжки коштують для передплатників „Буковини" лише 16 зр. 50 кр.

З замовленями на ті книжки треба удавати ся до книгарнї товариства ім. Шевченка у Львові ул. академична ч. 8., котра буде повідомлена, чи купуючий єсть передплатником нашої ґазети, чи нї.

Кромі того маємо в редакциї на складї оповіданє Т. Галіпа: Перші Зорі і оповіданє О. Я. Кониського: В день сьвято волї, котре продаємо своїм передплатникам о половину дешевше: перше оповіданє 15 кр. замісць 30 кр., друге 5 кр. замісць 10 кр., пересилкою о 5 кр. більше.

Тим способом подаємо нашим впв. передплатникам користи такі, яких при передплачуваню иньших щоденних часописий руских не мають, не згадуючи вже й про се, що передплата на *Буковину* найдешевша.

Видає тов. „Руска Рада" в Чернівцях. Відповідає за редакцию Осип Маковей. З друкарнї Г. Чопка